

ID: 115123

SJM

Rozhodnutí soudu o vypořádání společného jmění manželů je rozhodnutím konstitutivním, neboť se jím mění dosavadní hmotněprávní postavení účastníků řízení; pokud se jím zakládá povinnost zaplatit určitou peněžní částku na vyrovnání výše podílu, jde v této části o tzv. „jinou právní skutečnost“, zakládající mezi účastníky závazkový právní vztah (§ 1723 odst. 1 o. z.), na jehož obsah se přiměřeně použijí ustanovení o závazcích vznikajících ze smluv.

Ani občanský soudní řád, ani občanský zákoník neobsahují právní úpravu, která by umožňovala soudu nařídít vyplacení částky na vyrovnání vypořádacího podílu ze zaniklého SJM na určitý, konkrétní účet. Je-li třeba dlužnou částku splnit bezhotovostním převodem, je na věřiteli (oprávněném), aby (případně i na výzvu dlužníka) poskytl dlužníkovi (povinnému) údaje potřebné ke splnění dluhu. Dlužník volbu účtu u peněžního ústavu, na který má být částka poukázána, nemůže ovlivnit. Je pak věcí věřitele, jak bude s přijatou částkou nakládat. V řízení o vypořádání zaniklého společného jmění manželů tak soud nemůže nařídít bez souhlasu účastníků vyplacení částky na vyrovnání vypořádacího podílu na účet u peněžního ústavu, na kterém je veden společný dluh účastníků.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky č.j. 22 Cdo 3288/2021-604 ze dne 18.5.2022)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci žalobkyně J. K., narozené XY, bytem XY, proti žalovanému T. K., narozenému XY, bytem XY, zastoupenému JUDr. I.P., advokátem se sídlem v K., o vypořádání společného jmění manželů, vedené u Okresního soudu v Kladně pod sp. zn. 23 C 46/2018, o dovolání žalobkyně i žalovaného proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 23. 6. 2021, č. j. 28 Co 133/2021-540, tak, že dovolání žalovaného se zamítá. Řízení o dovolání žalobkyně se zastavuje.

Z odůvodnění:

Okresní soud v Kladně („soud prvního stupně“) rozsudkem ze dne 21. 12. 2020, č. j. 23 C 46/2018-497, vypořádal společné jmění manželů („SJM“) - účastníků řízení, zaniklé dne 11. 1. 2018 tak, že přikázal do výlučného vlastnictví žalobkyně (výrok I) a žalovaného (výrok II) jednotlivé věci, které patřily do společného jmění účastníků řízení, dále stanovil, že žalobkyně je výlučně zavázána ze smlouvy o poskytnutí meziúvěru a úvěru ze stavebního spoření uzavřené účastníky s Českomoravskou stavební spořitelnou a.s., zejména je výlučně zavázána splatit zůstatek úvěru a meziúvěru ve výši ke dni rozvodu manželství 950 000 Kč (výrok III), uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni na vyrovnání podílů částku 1 249 543,90 Kč s tím, že částku 200 000 Kč je povinen zaplatit do 3 dnů od právní moci rozsudku, a částku 1 000 543,90 Kč je povinen zaplatit do 3 měsíců od právní moci rozsudku (výrok IV) a rozhodl o nákladech řízení (výroky V až VII).

Soud prvního stupně nevyhověl návrhu žalovaného na stanovení lhůty 4 - 6 měsíců pro zaplacení vypořádacího podílu žalobkyni, a pro zaplacení vyrovnávacího podílu žalobkyni ve výši 200 000 Kč stanovil žalovanému lhůtu 3 dnů od právní moci rozsudku. Zbylou částku ve výši 1 000 543,90 Kč zavázal žalovaného zaplatit žalobkyni do 3 měsíců od právní moci rozsudku, tak, aby měl žalovaný možnost si tuto částku obstarat.

Krajský soud v Praze („odvolací soud“) usnesením ze dne 23. 6. 2021, č. j. 28 Co 133/2021-540, zastavil řízení o odvolání žalovaného proti výroku I, II a III rozsudku soudu prvního stupně a výroku IV rozsudku soudu prvního stupně v části týkající se povinnosti žalovaného zaplatit žalobkyni na vypořádání podílů částku 1 249 543,90 Kč (výrok I), potvrdil rozsudek soudu prvního stupně ve výroku IV ohledně lhůty k plnění částky 200 000 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku a částky 1 049 543,90 Kč do tří měsíců od právní moci rozsudku a také ve výrocích V, VI a VII (výrok II) a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení (výrok III).

Odvolací soud se ztotožnil s posouzením soudu prvního stupně v otázce pariční lhůty; uvedl, že lhůta tří měsíců je dostatečně dlouhá k tomu, aby žalovaný získal finanční prostředky zápůjčkou od fyzické osoby nebo úvěrem od banky, přičemž vypořádáním společného jmění manželů získal do svého výlučného vlastnictví majetek v hodnotě minimálně 3 000 000 Kč, kterým by mělo být možné jeho závazek zajistit. Žádosti žalovaného o úpravu jeho platební povinnosti tak, že by byl oprávněn zaplatit částku určenou na vyrovnání podílů až do celkové výše dluhu v době platby ze smlouvy o poskytnutí úvěru a meziúvěru ze stavebního spoření č. 07800459-4-01 u Českomoravské stavební spořitelny, a.s., na účet č. XY, tedy na účet, na kterém je veden společný dluh u stavební spořitelny, zajištěný zástavním právem na bytové jednotce přikázané žalovanému, odvolací soud nevyhověl. Uvedl, že žalovaný v průběhu řízení nikterak nebrojil proti možnosti, že povinnost k úhradě závazku ze smlouvy o poskytnutí úvěru a meziúvěru ze stavebního spoření bude uložena žalobkyni, ničeho nenamítal ani po vydání rozhodnutí ve věci samé, a závěr soudu prvního stupně v tomto směru nenapadl odvoláním. Soud nemůže autoritativně rozhodnout o tom, že jeden z účastníků bude mít možnost uhradit částku na vypořádání podílů právě na účet věřitele a druhý bude povinen to strpět, aniž by respektoval, jak s předmětnými finančními prostředky hodlal sám naložit. Vypořádání společného jmění manželů nemá účinky vůči třetím stranám (tj. věřiteli), a proto pokud jsou podle smlouvy oba manželé dlužníky, zůstanou jimi i nadále; rozhodnutí o vypořádání se pak promítne do případného regresního nároku (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 10. 2013, sp. zn. 22 Cdo 2939/2012). Soud na závěr („pro úplnost“) dodal, že v řízení nevyplývaly žádné skutečnosti, které by mohly ospravedlnit názor, že žalobkyně nebude jí uloženou povinnost, spočívající v zaplacení zůstatku dluhu, plnit dobrovolně.

Proti části výroku II usnesení odvolacího soudu, kterým byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně ve výroku IV ohledně povinnosti žalovaného zaplatit žalobkyni 1 049 543,90 Kč do tří měsíců od právní moci rozsudku, podává žalovaný („dovolatel“) dovolání, jehož přípustnost opírá o § 237 zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád („o. s. ř.“). Dovolatel má za to, že napadené rozhodnutí závisí na „vyřešení otázky procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, a napadené rozhodnutí záviselo na vyřešení otázky hmotného práva, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena“. Dovolacím důvodem je podle dovolatele nesprávné právní posouzení věci podle § 241a odst. 1 o. s. ř.

Dovolatel namítá, že se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, neboť jeho rozhodnutí je překvapivé a žalovaný neměl možnost se seznámit s úvahami soudu před vydáním rozhodnutí.

Podle žalovaného je v této otázce odvolací řízení zatíženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (§ 242 odst. 3 o. s. ř.). Žalovaný nemohl v odvolání reagovat na argumentaci soudu prvního stupně, když tato v odůvodnění rozsudku zcela chyběla. Pokud odvolací soud posuzoval skutečnosti o dosavadním údajně řádném placení úvěru žalobkyní, pak se k tomuto účastníci před soudem prvního stupně nevyjadřovali. Rovněž tak soudy nehodnotily neochotu žalobkyně k refinancování úvěru účastníků. Postup odvolacího soudu je v rozporu s rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 19. 10. 2010, sp. zn. 30 Cdo 2750/2009, případně rozsudkem ze dne 20. 5. 2020, sp. zn. 27 Cdo 460/2019.

Dále předkládá otázku, která nebyla dovolacím soudem dosud řešena, a to, zda je spravedlivé, aby bytová jednotka, která byla přikázána do výlučného vlastnictví žalovaného, i nadále figurovala jako zástava pro zajištění úvěru, jehož splácení bylo přikázáno žalobkyni.

Touto otázkou dovolatel směřuje, jak tvrdí, k posouzení místa splatnosti vypořádacího podílu ve smyslu § 1957 odst. 1 zákona č. [89/2012](#) Sb., občanský zákoník („o. z.“). Odvolací soud sice odůvodnil lhůtu pro zaplacení vypořádacího podílu, avšak nevzal v potaz neochotu žalobkyně k refinancování společného úvěru. Žalobkyně navíc i po rozhodnutí soudu stále platí pouze svůj díl splátky. Dovolatel je jediným zástavním dlužníkem, neboť na nemovitosti, která mu byla přikázána do výlučného vlastnictví, vážne zástavní právo ze společného úvěru. Vzniklá situace mu činí problémy při získání dalšího úvěru pro výplatu vypořádacího podílu, a žalobkyně je tak značně zvýhodněna. Domnívá se, že požadavek, aby žalobkyně byla povinna strpět úhradu vypořádacího podílu přednostně na doplacení úvěru účastníků, by jí nezpůsobil významnější újmu. Podle dovolatele měl soud určit místem splatnosti vypořádacího podílu žalobkyně její účet u stavební spořitelny a po doplacení společného dluhu by zbytek byl uhrazen na osobní (běžný) účet žalobkyně.

Na závěr dovolatel navrhuje, aby dovolací soud usnesení odvolacího soudu zrušil v dovoláním napadeném rozsahu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalobkyně se k dovolání nevyjádřila, avšak aniž by byla zastoupena advokátem, podala vlastní dovolání, které podle obsahu směřuje proti rozsudku soudu prvního stupně ve věci samé; je nespokojena s provedeným vypořádáním. Žalobkyně brojí proti výši vypořádacího podílu, která se jí zdá nepřiměřená. Nesouhlasí také s oceněním domu provedeným znalcem, protože je dům zatížen věcným břemenem a má společný vchod.

K dovolání žalovaného:

Nejvyšší soud po zjištění, že dovolání žalovaného je přípustné podle § 237 o. s. ř., že je uplatněn dovolací důvod uvedený v § 241a odst. 1 o. s. ř. a že jsou splněny i další náležitosti dovolání a podmínky dovolacího řízení (zejména § 240 odst. 1, § 241 o. s. ř.), napadené rozhodnutí přezkoumal a zjistil, že dovolání žalovaného není důvodné.

Předmětem dovolacího přezkumu je jen ta část rozsudku odvolacího soudu, která se týká lhůty k plnění.

Podstata věci je v tomto: Při soudním vypořádání SJM účastníků soud uložil žalobkyni, aby sama zaplatila zůstatek ze smlouvy o poskytnutí úvěru a meziúvěru ze stavebního spoření, který je však zajištěn zástavním právem na bytové jednotce, kterou soud prvního stupně přikázal do výlučného vlastnictví žalovaného. Žalovaný podal proti rozsudku soudu prvního stupně odvolání, které však vzal zpět, s výjimkou výroku o povinnosti vyplatit žalobkyni ve lhůtě tam uvedené. V odvolacím řízení žádal, aby odvolací soud prodloužil pariční lhůtu a aby byl napadený výrok doplněn tak, že žalovaný bude oprávněn zaplatit žalobkyni částku na vyrovnání podílů na účet č. XY, a to až do celkové výše dluhu ze smlouvy o poskytnutí meziúvěru a úvěru ze stavebního spoření č. 0780459-4-01 u Českomoravské stavební spořitelny a.s., zbytek částky na vyrovnání podílů přímo žalobkyni, a že žalobkyně bude povinna to strpět. Jinak řečeno, že část platby, kterou je povinen žalobkyni zaplatit, poukáže přímo na účet, na který je žalobkyně povinna splácet dluh zajištěný zástavním právem váznoucím na bytové jednotce ve vlastnictví žalovaného. Této žádosti odvolací soud nevyhověl, rozsudek soudu prvního stupně v napadeném výroku IV ohledně lhůty k plnění částky 200 000 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku a částky 1 049 543,90 Kč do tří měsíců od právní moci rozsudku potvrdil. Dovolatel žádá přezkoumání napadeného usnesení v části týkající se podmínek plnění pohledávky žalobkyně na vyrovnání podílů.

Dovolatel nejprve předestírá dovolacímu soudu otázku, která podle jeho názoru v judikatuře tohoto soudu nebyla dosud řešena, a kterou formuluje takto:

„...zda je spravedlivé uložit žalovanému, kterému byla přikázána do vlastnictví bytová jednotka jako jeho jediný významný majetek, která současně slouží jako zástava pro zajištění úvěru, který bývalí manželé čerpali společně na zvelebení této bytové jednotky a současně na zvelebení nemovité věci ve výlučném vlastnictví bývalé manželky, přičemž bývalá manželka je oprávněna splácet úvěr po dobu mnoha let, zatímco bytová jednotka bude nadále sloužit k zajištění řádného splácení tohoto úvěru, což vede k situaci, že žalovaný není schopen si obstarat prostředky z nového úvěru či půjčky pro výplatu bývalé manželky, protože není schopen svoji bytovou jednotku použít jako zástavu pro svůj nový úvěr“.

Takto formulovaná (a částečně neurčitá) otázka však přípustnost dovolání založit nemůže.

Role Nejvyššího soudu v dovolacím řízení spočívá v rozhodování o právních otázkách (§ 237 a § 241a odst. 1 o. s. ř.). Má-li dovolatel zdůvodnit, proč právní posouzení odvolacího soudu považuje za nesprávné, musí být z dovolání – a to v kontextu předpokladů přípustnosti dovolání – alespoň zjiitelné, jaká výkladová pravidla, ať již výslovně právem upravená, popř. obecně uznávaná (jako tzv. *communis opinio doctorum*), měla být porušena. Jinak řečeno, jako nezbytné se jeví určité „zevšeobecnění“ sporné právní otázky pro účely dovolacího řízení, neboť primárním úkolem Nejvyššího soudu je sjednocování judikatury soudů nižších stupňů (nálezn Ústavního soudu ze dne 19. 12. 2017, sp. zn. III. ÚS 3127/17).

Takto položená otázka požadavky na vymezení předpokladu přípustnosti dovolání uvedené výše nesplňuje; je vázána na konkrétní skutkové okolnosti, které navíc nebyly předmětem skutkových zjištění soudů v nalézacím řízení.

Dovolatel však klade další otázku, která podle jeho mínění v judikatuře dovolacího soudu nebyla dosud řešena, a kterou formuluje takto: „Dovolateli není známo, že by se dovolací soud zabýval otázkou místa splatnosti vypořádacího podílu ze zaniklého spoluvlastnictví v penězích ve smyslu § 1957 odst. 1 občanského zákoníku, aby tento mohl být přednostně zaplacen na účet věřitele na umoření společného dluhu účastníků a teprve ve zbývající části byl vyplacen druhému z bývalých manželů.“

K tomu dovolací soud uvádí, že takto vymezený předpoklad přípustnosti dovolání je dán. Napadené rozhodnutí závisí na vyřešení právní otázky, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena, a to zda soud může při vypořádání společného jmění manželů uložit tomu z účastníků, který má druhému zaplatit částku na vyrovnání výše podílů, aby tuto částku zaplatil na účet u peněžního ústavu, sloužící ke splácení společného dluhu účastníků. To zakládá přípustnost dovolání (§ 237 o. s. ř.).

K určení účtu u peněžního ústavu, na který je třeba poukázat částku určenou soudem na vyrovnání výše podílů ze zaniklého SJM:

Závazek vzniká ze smlouvy, z protiprávního činu, nebo z jiné právní skutečnosti, která je k tomu podle právního řádu způsobilá (§ 1723 odst. 1 o. z.).

Ustanovení o závazcích, které vznikají ze smluv, se použijí přiměřeně i na závazky vznikající na základě jiných právních skutečností (§ 1723 odst. 2 o. z.).

Peněžitý dluh plní dlužník v místě bydliště nebo sídla věřitele (§ 1955 odst. 1 o. z., věta druhá).

Poskytovatel platby, jejíž výše překračuje částku 270 000 Kč (dále jen „limit“) je povinen provést

platbu bezhotovostně (§ 4 odst. 1 zákona č. [254/2004](#) Sb., o omezení plateb v hotovosti).

Dovolací soud vychází při posouzení právní otázky, zakládající přípustnost dovolání, z toho, že šlo o plnění částky převyšující 270 000 Kč, a že nejde o plnění v hotovosti, ale na účet u peněžního ústavu.

V rozsudku ze dne 31. 1. 2013, sp. zn. 33 Cdo 337/2012, Nejvyšší soud vysvětlil, že sdělení čísla účtu u peněžního ústavu, na který má být platba poukázána, představuje věřitelovu součinnost potřebnou k tomu, aby dlužník řádně splnil svůj dluh, jehož výše překračuje zákonem č. [254/2004](#) Sb. stanovený limit. Jestliže na výzvu potřebné údaje věřitel bez zbytečného odkladu neposkytne, nemůže být dlužník v prodlení s plněním peněžitého dluhu, neboť zákon mu zakazuje plnit jinak, než bezhotovostním převodem peněžních prostředků prostřednictvím peněžního ústavu (viz též usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 12. 2016, sp. zn. 29 Cdo 2873/2015). Tento závěr lze přiměřeně užít i v případě soudem přiznané pohledávky v tom rozsahu, že věřitel (oprávněný z exekučního titulu) je povinen na výzvu dlužníka (povinného z exekučního titulu) sdělit číslo účtu za účelem splnění pohledávky z exekučního titulu. Pokud věřitel nemá bankovní účet, má možnost dlužníku sdělit adresu, na kterou lze plnit poštovní poukázkou (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 1. 2019, sp. zn. 20 Cdo 1532/2018).

Rozhodnutí soudu o vypořádání společného jmění manželů je rozhodnutím konstitutivním, neboť se jím mění dosavadní hmotněprávní postavení účastníků řízení; pokud se jím zakládá povinnost zaplatit určitou peněžní částku na vyrovnání výše podílu, jde v této části o tzv. „jinou právní skutečnost“, zakládající mezi účastníky závazkový právní vztah (§ 1723 odst. 1 o. z.), na jehož obsah se přiměřeně použijí ustanovení o závazcích vznikajících ze smluv.

Ani občanský soudní řád, ani občanský zákoník neobsahují právní úpravu, která by umožňovala soudu nařídít vyplacení částky na vyrovnání vypořádacího podílu ze zaniklého SJM na určitý, konkrétní účet. Občanský soudní řád upravuje postup soudu při stanovení povinnosti plnit peněžité dluh v § 160 odst. 1 o. s. ř. jen tak, že může ke splnění určit delší lhůtu, nebo stanovit, že peněžité plnění se může stát ve splátkách, jejichž výši a podmínky splatnosti určí. Je-li třeba dlužnou částku splnit bezhotovostním převodem, je na věřiteli (oprávněném), aby (případně i na výzvu dlužníka) poskytl dlužníkovi (povinnému) údaje potřebné ke splnění dluhu. Dlužník volbu účtu u peněžního ústavu, na který má být částka poukázána, nemůže ovlivnit. Je pak věcí věřitele, jak bude s přijatou částkou nakládat.

Již jen na okraj se uvádí, že vzhledem k tomu, že vypořádáním SJM nesmí být dotčena práva třetí osoby (§ 737 odst. 1 o. z.), platí, že i kdyby bylo požadavku žalovaného vyhověno, neznamenalo by to „bez dalšího“, že jednorázové splacení dluhu nebo jeho velké části je stavební spořitelna povinna přijmout.

V řízení o vypořádání zaniklého společného jmění manželů tak soud nemůže nařídít bez souhlasu účastníků vyplacení částky na vyrovnání vypořádacího podílu na účet u peněžního ústavu, na kterém je veden společný dluh účastníků.

Nelze vyloučit, že zvolený způsob vypořádání SJM může ve vztahu k uvedenému dluhu a jeho zajištění zástavním právem k nemovitostem přikázaným žalovanému vést k důsledkům nepříznivým pro žalovaného. To je však způsobeno samotným vypořádáním v řízení před soudem prvního stupně, především vypořádáním společného dluhu; na to ostatně nepřímě upozornil i odvolací soud, když poukázal na judikaturu Nejvyššího soudu, týkající se vypořádání úročeného společného dluhu (z judikatury k zákonu č. [89/2012](#) Sb., občanský zákoník, ohledně této otázky viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 6. 2021, sp. zn. 22 Cdo 753/2020). Dovolatel však vzal odvolání proti části rozsudku soudu prvního stupně, kterou bylo vypořádání provedeno, zpět, a tak neumožnil odvolacímu soudu, aby se tímto vypořádáním zabýval.

K námitce, že rozhodnutí odvolacího soudu bylo pro žalovaného překvapivé:

Dovolatel správně cituje judikaturu dovolacího soudu, podle které platí: „Řízení je postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, jestliže odvolací soud vydal tzv. překvapivé rozhodnutí. Nepředvídatelným, resp. překvapivým je takové rozhodnutí, které nebylo možno na základě zjištěného skutkového stavu věci, postupu odvolacího soudu a dosud přednesených tvrzení účastníků řízení předvídat. Tak je tomu tehdy, kdy odvolací soud (oproti soudu prvního stupně) posuzoval skutečnost, kterou žádný z účastníků řízení nikdy netvrdil či nepopíral, popř. která nebyla předmětem posuzování soudu prvního stupně“ (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 10. 2010 sp. zn. 30 Cdo 2750/2009). V této věci se odvolací soud zabýval (kromě otázky nákladů řízení, která není předmětem dovolacího řízení) jen odvoláním proti výroku pod bodem IV ohledně placení částky na vyrovnání vypořádacího podílu a v této části rozsudek soudu prvního stupně potvrdil. Žalovanému nic nebránilo uplatnit argumentaci proti rozsudku soudu prvního stupně v této části, musel též předpokládat, že jeho odvolání nebude mít úspěch; z tohoto hlediska nemůže jít o rozhodnutí překvapivé.

Z dovolání se podává, že „překvapivost“ spatřuje dovolatel v tom, že odvolací soud jen „pro úplnost“ (přesněji řečeno: „nad rámec odvolacího přezkumu“) uvedl, že nic nenasvědčuje tomu, že žalobkyně nehodlá své závazky plnit. Základní důvod pro to, že požadavku žalovaného nebylo možno vyhovět, však odvolací soud uvedl výše, když konstatoval, že fakt, že vypořádání společného dluhu nemá účinky vůči věřiteli, „není důvodem, aby soud autoritativně rozhodl o tom, že jeden z účastníků bude mít možnost uhradit částku na vypořádání podílů právě na účet věřitele a druhý bude povinen to strpět, aniž by respektoval, jak s předmětnými finančními prostředky hodlal sám naložit“. Tato úvaha je věcně správná. I kdyby tedy bylo rozhodnutí odvolacího soudu překvapivé, mohlo by jít jen o vadu řízení, která by nemohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci; požadavku žalovaného na určení účtu, na který měl částku na vypořádání podílů zaplatit, nebylo možno vyhovět.

Pokud žalovaný vytýká, že odvolací soud jej neseznámil se svými úvahami před rozhodnutím o odvolání, je třeba upozornit, že zákon (žádné ustanovení zákona) soudu neukládá, aby sdělil účastníkům svůj názor, jak věc hodlá rozhodnout, aby s nimi svůj zamýšlený názor (předem) konzultoval nebo aby jim umožnil uplatnit něco jiného pro případ, kdy by se ukázalo, že jejich dosavadní tvrzení nemohou vést k pro ně úspěšnému výsledku sporu (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 7. 8. 2017, sp. zn. 21 Cdo 2425/2017, srov. též odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 16. 12. 2010, sp. zn. 21 Cdo 1037/2009, nebo rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 15. 1. 2016, sp. zn. 21 Cdo 476/2015).

Z obsahu dovolání se též podává nespokojenost žalovaného s určením lhůty tří měsíců od právní moci rozhodnutí k zaplacení částky na vyrovnání výše podílů; v této souvislosti však nijak nevymezuje předpoklad přípustnosti dovolání, a proto se touto otázkou dovolací soud nemohl zabývat (k tomu viz např. rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 12. 11. 2014, sp. zn. 31 Cdo 3931/2013, a stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 28. 11. 2017, sp. zn. Pl. ÚS-st. 45/16, a další judikaturu tam citovanou).

Z uvedeného je zřejmé, že rozhodnutí odvolacího soudu je věcně správné. Proto nezbylo, než dovolání žalovaného zamítnout [§ 243d písm. a) o. s. ř.].

K dovolání žalobkyně:

Dovolání je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí odvolacího soudu (§ 236 odst. 1 o. s. ř.). Opravným prostředkem pro přezkoumání rozhodnutí soudu prvního stupně je odvolání, pokud to zákon nevylučuje (§ 201 o. s. ř.). Občanský soudní řád proto také neupravuje funkční příslušnost soudu pro projednání dovolání proti takovému rozhodnutí. Tím, že žalobkyně

podává „dovolání“ proti rozhodnutí soudu prvního stupně (odvolací soud o vlastním vypořádání SJM nerozhodoval), uvedenou podmínku dovolacího řízení opomíjí.

Protože je nedostatek funkční příslušnosti neodstranitelným nedostatkem podmínky řízení, Nejvyšší soud řízení o „dovolání“ žalobkyně, které touto vadou trpí, podle § 104 odst. 1 věty první o. s. ř., ve spojení s § 243b o. s. ř. zastavil (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 4. 9. 2003, sp. zn. 29 Odo 265/2003, uveřejněné pod číslem 47/2006 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, část civilní).

Výrok o náhradě nákladů dovolacího řízení vychází ze skutečnosti, že žádný z účastníků nebyl v dovolacím řízení úspěšný, takže jim takové náklady, na jejichž náhradu by měli právo (§ 243b, § 224 odst. 1, § 142 odst. 1, § 146 odst. 2 věta první o. s. ř.), nevznikly.

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Pracovní doba](#)
- [Exekuce](#)
- [Důkazní břemeno](#)
- [Dokazování, neúčinnost právního jednání](#)
- [Katastr nemovitostí](#)
- [Náhrada za ztrátu na výdělku \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Ochrana spotřebitele \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovněprávní vztah \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Společný nájem bytu manžely \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Určení otcovství \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Jméno v obchodní firmě právnické osoby](#)